

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 82.

Syvende Session.

31te Møde.

Torsdagen den 17de Januar.

(Fortsat.)

Alberti (fortsat): Jeg troer, at dette Exempel fremfor Alt maa stærke Opmærksomheden mod det Endringsforslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 2den Valgfreds (Bregendahl); thi, dersom en Ansøgning ikke skulde gaae tilbage til Ansøgerens Erklæring, naar han var karakteriseret som en trættekjer Mand, uden forsaavidt der var anført Facta, hvoraf denne Trættekjerhed skulde fremgaae, saa vilde det være i høi Grad ubilligt. Jeg troer tværtimod, at der er fuldkommen Føie til over en saadan Erklæring, der ikke er støttet paa factiske Forhold; men paa det, som den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 2den Valgfreds kalder et Skjøn, at forlange Dplysning hos vedkommende Ansøger.

Det Forslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kampmann), forekommer mig ikke at ville føre til det allermindste Mere end endnu yderligere at besværliggjøre Supplicanten; thi, saaledes som Forholdene nu ere, har dog Supplicanten sommetider den Tilfredsstillelse, at han søger sin Ansøgning indgivet gjennem Autoriteterne, uden selv at skulle gaae omkring med den fra den ene Autoritet til den anden; men, dersom dette Forslag antages, vilde der i den Henseende skee et ligefremt Tilbagekridt, og det kan jeg dog ikke troe skulde være Resultatet af nærværende Sag.

Af de øvrige Endringsforslag, som ere stillede, skal jeg ikke omtale andre end det, der er stillet som subsidiairt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (L. G. Larsen), for at tilføies Lovforslaget, hvis det vedtages i sin oprindelige Skikkelse, og som gaaer ud paa, at en Part under en Proces ikke skal kunne faae Udsættelse i Sagen, for at gjøre sig bekendt med de i Anledning af hans Ansøgning afgivne Erklæringer, eller for at yttre sig over dem. Den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 2den Valgfreds (Bregendahl), som var enig i dette Forslag, sagde, at det vilde være meget uhensigtsmæssigt af den ansøgte Grund at tilstaae Ansøgeren Udsættelse i Sagen; men det troer jeg nu slet ikke; thi, dersom det overhovedet erkjendes, at en Supplicant har Ret til at yttre sig over de Erklæringer, der ere givne i Anledning af hans Ansøgning, saa mener jeg ogsaa, at den, der søger om fri Proces, af selvsamme Grund maa have den samme Ret; jeg seer ikke, hvorfor man skal stille ham paa anden Maade end enhver anden Ansøger. Der kan naturligvis være fremkommet Erklæringer over hans Ansøgning, som kunne være ham af stor Interesse, og, naar man lægger Mærke til, at i Reglen er Underdommeren og Underøvrigheden den selvsamme Person, saa mener jeg, at der deri netop ligger en færegen Opfordring til, at lade den Mand, som søger om fri Proces i anden Instans, faae at vide, hvad hans Dommer som Overøvrighedsperson har sagt om ham. Det vil ikke være andet end mennesseligt, at, dersom den Person, hvem Sagen er gaaet imod, søger om fri Proces, at vedkommende Underdommer da meget ofte anfører Grunde mod Bevillingen